

dets Aktionærer ere spredte over hele Verden, og der findes iblandt dem Folk med stor Anseelse i Udlandet. Naar disse nu erfare, at der i deres Selskabs Bestyrelse har siddet en af de største, ja, jeg kan vel bruge Superlativ og sige den største Forbryder, der nogen Sinde har levet her i Landet, saa er det et overordentlig pinligt Forhold. Jeg ønsker derfor meget indtrængende at faa at vide, hvem der bærer Ansvar for denne Udnævnelse.

Jeg skal saa til den højtærede Konseilspræsident sige, at selv om man kan, hvad der iøvrigt er uværdigt i en offentlig Forhandling, sætte sine Ord paa Skruer, saa kan man dog ikke sætte sine Handlinger paa Skruer. Den højtærede Konseilspræsident siger, at han ikke sagde god for Alberti her, for han sagde kun, at Forhandlingerne her ikke havde givet ham Anledning til at misbillige Albertis Administration, medens han — hvad han fortav — havde andre Grunde til at misbillige Albertis Administration. Naar det er Tilfældet, kan han ikke komme bort fra, at han i Handling er gaaet god for Alberti, da han lod Alberti gaa af med fuld Honnør, gjorde ham til Gehejmekonferensraad og formodentlig medvirkede til, at han kom ind i Store nordiske Telegraf-selskabs Bestyrelse. Da handlede Konseilspræsidenten paa en saadan Maade, at han gik god for Alberti og gav overfor hele vort Samfund Garanti for, at denne Mand's Forhold, hvor mistænkt han end var, maatte være solide, thi ingen kunde tro, at han vilde gaa til et saadant Skridt som at udnævne denne Mand til Gehejmekonferensraad, hvis han ikke havde undersøgt hans Forhold nøje. Man maa huske paa, at den Æresbevisning, der her er Tale om — ja, man tillægger den ganske vist i forskellige Kredse forskellig Betydning, men rent formelt set er det en Udmærkelse, der er højere end den, der sædvanlig kan blive en Fagminister til Del, det var en ganske særlig Udmærkelse, og der laa derfor i denne Handling en Garanti, som den højtærede Konseilspræsident hverken kan skrue eller vride sig fra.

Det viste sig jo nu — jeg kan sige til min Beklagelse —, at jeg fik Ret, naar jeg mente, at den højtærede Konseilspræsident igen i Dag havde sat sine Ord paa Skruer, da han sagde, at der ikke fra nogen Embedsmand i Finansministeriet var protesteret mod Udbetalingen af de 1½ Mill. Kr., for det viste sig, at der fra Statsgældsdirektøren endogsaa var anført flere Indvendinger mod Stiftelsen af dette

Laan, og det er jo rimeligt, at Indvendingerne fremkom, den Gang man forhandlede om Laanets Stiftelse. Efter at Statsgældsdirektøren har maattet bøje sig, og man har besluttet at yde Laanet, og Statsgældsdirektøren har faaet Ordre til at udbetale Laanet, saa kommer han naturligvis ikke mere med Indvendinger.

Men efter at den højtærede Konseilspræsident i Dag har oplyst os om, at han sidste Vinter har sat sine Ord paa Skruer, og efter at han i Dag er bleven grebet i at sætte sine Ord paa Skruer, saa kan den højtærede Konseilspræsident ikke overfor dette høje Ting paaberaabe sig Aabenhed og Villighed til at lægge alt for Dagen, thi Kendsgerningerne tale mod disse Erklæringer; vi have tværtimod faaet at se, at den højtærede Konseilspræsident er særdeles forbeholden i de Oplysninger, han giver os. Blandt andet have vi ikke faaet noget Svar fra den højtærede Konseilspræsident paa Spørgsmaalet, om der er noget Præcedens for Stiftelsen af et saadant Laan som dette, der blev givet til Den sjællandske Bondestands Sparekasse eller til Alberti, mod Haandpant i Prioritetsobligationer. Man maa, mine Herrer, vel lægge Mærke til, at der er meget stor Forskel paa, om et Laan bliver stiftet mod Sikkerhed i Kreditforeningsobligationer eller mod Sikkerhed i Panteobligationer. Dersom en Mand kommer med Kreditforeningsobligationer til et Paalydende af noget over 2 Mill. Kr., saa kan han i enhver Bank laane 1½ Mill. Kr. derpaa, thi naar Banken ikke til rette Tid kan faa sin Betaling hos den, der har laant Pengene, saa kan den gaa paa Børsen og sælge disse Fonds. Men dersom man derimod faar Prioritetsobligationer i Pant, saa kan man ikke gaa paa Børsen og sælge dem. Den normale Fremgangsmaade, naar man skal skaffe sig Penge paa Prioritetsobligationer, er den, at man siger dem op hos Laantagerne, efter at den Periode, i hvilken de ere uopsigelige, er udløben. Jeg gaar for Resten ud fra, at under normale Forhold betragtes Den sjællandske Bondestands Sparekasses Prioritetsobligationer som reelt uopsigelige, selv om de ere betinget uopsigelige. Det er klart, Statskassen kan ikke give sig til at inddrive disse 2,400,000 Kr., eller hvor meget det nu er, der er sat i Pant til Statskassen. Jeg vil i hvert Fald, indtil jeg faar bedre Oplysning om, hvordan hele dette Forhold er stiftet, paa de sjællandske Laantageres Vegne paa det bestemteste protestere mod, at den danske